

צעה משועממת

... ינאמו עורך-הדין י. אלמוני ודוקטור מ. פלמוני...
... העמים החפשיים בעולם כולו הגיעו לכלל מסקנה...
... אשר שיחררו את הארץ בדמם ופל-סו דרך ל...
מכוניות הרמקול מטרטרות קטעי-מש-פטים. עוברים ושבבים משועממים במקצת מושכים בכתפיהם. מכיון שהמכוניות אינן נעצרות, אלא מוסיפות להתקדם תוך כדי צווחה, אין איש שומע את התחלת המש-פט ואת סופו — מתי ואיפה נואמים הדוק-טורים, לאינו מסקנה הגיעו העמים החפ-שיים בעולם (לבחור במפאי או בציונים הכלליים?) וני שיחרר את אדמת המולדת בדמו (פלמ"ח של מפ"ם? אצ"ל של חרות? ההמונים העמלים של מפא"י? או האיכרים של היזמה החפשית הציונית הכללית?)

לקהל כל זה לא איכפת ביותר. כשהיה נדמה שיתערכנה בחירות לכנסת נדחקו העיריות לפניה. שם נשארו גם כשהחל "המשבר" הממשלתי. חושב האורח: ממי לא לא ישתנה שום דבר, לא כדאי להת-רגש. ואיש אינו מתרגש. אפילו התועמלנים עצמם צורחים מתוך שיגרה מפהקת. בש-כונות המקופחות נואמים פוליטיקאים לבור-שים היטב לפני קהל ספקני ("שבוע לפני הבחירות כולם מדברים יפה, אחרי הב-חירות לא רואים אותם 4 שנים...") במר-כזי הישוב הוותיק (גם בשכונות היקיקים על הר הכרמל, שם לוחש הרמקול גרמנית מנומטת) הגישה היא: נסיים את העסק ונתפטר ממנו.

בולטים ביותר האנשים שאינם יודעים עבור מי להצביע, כי התעמולה (הגרועה) של כל המפלגות אינה מושכת ביותר (פרט קטן: הכל מדברים כאילו היה ראש עיר רית תלאביב מחליט אם לפלוש לסין או להכריז מלחמה על ברית המועצות, ואילו על הענינים הקטנים שראש עירית תלאביב באמת מוסמך לטפל בהם, שותקים כולם שתיקה רבת-משמעות...).

אמשלה מס' 3

מסביב לבנין הכנסת הורגשה איריה מחושמלת. לבוצת ילדים גדולה, שערכה ציד על שני המועמדים החדשים לשרי הממ-שלה, על מנת להשלים את אלבום האוטו-גרפים, וסתם יהודים שלא זכו לקבל כרטיס-כניסה, שמו מצור על שערי הכניסה. "זה כמו בקולנוע", אמר אחד מהמוזן, לעומד על ידו: "העלילה ידועה, גם הסוף ברור, בכל זאת אתה מתרגש!"

במסדרונים שרי הממשלה התלחשו עם הבריהם למפלגה. בקולוארים ניתן ה"שפ-שוף" האחרון. נותרו רק 5 גרשמים לדוכן הנואמים וזמן ההצבעה התקרב.

ה"תותחים הכבדים" של סיעות הכנסת כבר פלטו את מטענם יום קודם. הנואמים לא הצטיינו בקניין-פה אלא ב"עקיצות" בק-צה הקהה של המחט.

"לאיזו סיעה הוא שייך?" ראשון מופיע על דוכן הנואמים נציג המפלגה החד-אישית — מר ילין-מור. מתוך דוחק בזמן הוא נאלץ בקצב "אלגרו" למנות את כל חטאי הממשלה בנוסח מפ"ם. מר גולד-ראט (פועלי אגודת ישראל) מתחיל בנאום שיגורתי ("רבותי, לא ההלכה היא העיקר אלא הביצוע...") והתענוגים הקבועים הכב-סת, היודעים על פה את נאומי עוזרים לו-כלחבר בכתה, שלא התכוון כראוי לשי-עור. מר ליבנה (מפא"י) מסדר את חשבו-נתינו עם מפ"ם בשורה של התקפות אישיות ("מר פראי הצדיק את שמו..."), ולא שכח להרביץ גם לתברי הקואליציה. שהתפייסה ("זה פרו פורמה", קובעים מומחים) "הפוי רש הספרדי" מר אלישר וזה לרשות הדי-גור מתוך הסתייגות. יו"ר הכנסת מר שפירי נצק מודיע שעניינו טעון עוד בירור פרוי-צדורלי ("לאיזו סיעה הוא שייך?") לאחר דין ודברים עם דוב יוסף הוא מתחיל בדר-שית ב"ברא-מזיו"ר" עם שר המשטרה מר-שיטרית: מי הוא כאמת ספרדי ולמי הר-שות לדבר בשמם? (האחרון עווב את או-לם הכנסת מתוך ריתחה). בן-יהוד (מפ"ם) מרביץ מנה לשר החוץ (שיעבוד קפיטליס-טי, איריה עויינת למדינה הנאורה, ברית המועצות). מופיע ד"ר רוזן, התעוררות (אולי יגלה טפח משיחות התיווך). אכזבה. הסברה קצרה על רקע אישי.

לכמה ניגש בצעדים מהירים בך-גוריון. הוא מתייצב על הבמה כפרוה מתגרה, זורק את רעמתו המלבנה לאחור וממטיר על יריביו פסוקי תנ"ך, (בספסלי החרדים תנר-עה מודאגת, שמא יצטרכו לענות בציטטות של מרקס?).

בעוד רבע שעה. גם הנואמים האי-סופיים הגיעו לקיצם ועל סדר היום הר-עלתה ההצעה להביע אימון לממשלה הת-דשה. במזנון ניתן את אועקה. חברי הכנ-סת עוובים בחפזון את צלחות הדגה. המס-דרונים והמבואות לחזרי אולם הכנסת מת-מלאים עד אפס מקום. השרים תופסים את מקומותיהם. ע"י שולחן הממשלה רק שלר-שה נעדרו (גולדה מאירסון ואליעזר קפלן נמצאו באר"ב ומר שזר החליט לחזור

ציע מרוצים. ברגע האחרון רכש לעצמו גרי את אהדת אנשי ה"בינוס": הוא לא ויתר על הפיקוח על חברי הבנין. גולדה דרשה את הפיקוח לעצמה ואיימה בהתפס-רות. בך-גוריון ניסה להשפיע עליה בשיחות טלפוניות (ירושלים-ניו-יורק) והציע פיקוח משותף גולדה-גרי, בהכרעת עצמו. גרי סירב. הבינו אנשי מפא"י שמחקרב משבר תמור ("משבר אימון" מס' 2) והח-ליטו ברוב דעות בישיבה סגורה לדחות את האולטימטום של גולדה. "אל דאגה, היא לא תתפטר..." התנתם אחד הצירים. אך גולדה טרם אמרה את מילתה האחרונה וגם בחוגי המפלגה השתרר מצב-רוח לא נעים: מה יגיד "סולל-בוגה" על העברת אגף זה לידים בורגניות?



יעקב גרי(נג) ביצוע הכנסת גולדה כעסה...



הצבעת האמון בממשלה החדשה... מה יגיד סולל-בוגה?

אזיר, בשר והתעמלות

לפני כמה שבועות הופיעה בעתונים הר-דעה, שבה מוסר ראש הטקס של הממשלה, ד"ר מיכאל סימון, כי הוא יעדר מעבודתו למשך כמה שבועות, מאחר שהוא יוצא לאימונים בצבא. צלם "העולם הזה", שנפשו חשקה מאד ב"סקופ" (כותרת: חייל בציר-לינדר או "גימוסים בצבא") התוודה אח"כ, כי הוא נכשל; הוא פשוט לא הצליח לגלות את מקום המצאו של שר הטקסים.

בינתיים נודע השבוע, כי כמה מבין חברי הכנסת התייצבו מרצונם הטוב בלשכת גיוס כדי למלא את החובה של שרות צב-אי. ד"ר סימון שימש איפוא דוגמה למופת, הגם שהוא עצמו, שלא כדוגמת חברי הכנסת במדינה, איננו חשפי להלכה מש-רות הצבא. לא ברור כמה מבין 120 חברי הכנסת הביעו את נכונותם ליהפך לכמה שבועות לחיילים, אך לפי סברה אחת עשו כן קרוב לעשרים איש.

השאלה עתה היא לאילו יחידות יישלחו האנשים הללו בזמן שרותם? אם יעשה

הדבר על פי המקצועות "הפרטיים", הרי שאפשר וחברי הכנסת יזכרו עתה מהיש בעבודה פרודוקטיבית (פחות או יותר) אשר בה עסקו בטרם הפכו לנציגי העם במשורת חדשית. הדעה המקובלת היא, כי הדבר עלול להביא תועלת רבה לחברי הפרלמנט שלנו בשל האור הצח וההליכה ברגל, שהיא בריאה לאדם, (בפרט לאלה שאינם מרבים לטייל ברגל). על אורחים פשוטים ידוע כיום, כי הם חוזרים מהאימונים כאילו ישבו אצל "בודנהיימר" (בשר טרי). ייתכן איפוא, כי בשובם מהאימונים בצבא יקדמו את חברי הכנסת ידידיהם ונשותיהם במלות מחמאה: "איזה קומה זקופה קי-בלת!"

סטאלין! סטאלין!

בפעם הראשונה מאז בא לישראל כנציגה הרשמי של ברית המועצות, השמע פאול איואנוביץ' ירשוב בפני קהל ועדה דברים, שחרגו ממסגרת נאומיו הרגילים (הישיג הקולחוני, המשק הסובייטי ומהפכת אוק-טובר). היה זה בשבוע שעבר בתלאביב, כאשר הליגה לקשרי ידידות עם ברית המועצות ערכה "עצרת עם" במלואת 33 שנים למהפכת אוקטובר (בגלל זה ויתרה מפ"ם בשבת היא על מסע הבחירות שלה).

מה שאירע באולם "בית העם" בתל-אביב אחרי נאומו של משה סנה אפשר לננות כתגובה ספונטנית בהחלט, אלא ש-מהות התופעה הזאת נראתה מורה במקצת בעיני רבים מבין הקהל. מאות רבות של אנשים קמו על רגליהם והחלו צועקים בכל כוחותיהם: "סטאלין! סטאלין!". הם לא אמרו, הם לא הוסיפו מלה, אף לא את המלה "יחי", והסתפקו במלת הקסם האחת הזאת, האומרת כנראה הרבה מאד למאות מיליונים אנשים בעולם. ירשוב עצמו אף הוא קם על רגליו (איזה פלא!) וכך עשו (גם כן לא פלא) המיופה כוח של רומניה, מר דוידוביצי, הקונסול הפולני מר מרק תה והמיופה כוח של צ'כוסלובקיה מר ברטושק. יתכן כי הללו מלמלו בשפתיהם את שש אותיות פולחן אלה. מכל מקום הם מחאו כפיים.

"המסמר". אבל מאורע יותר חשוב היה נאומו של ירשוב. אמנם גם הפעם דיבר הנציג הסובייטי על קולחוניזם והישיג המשק של האדם הרוסי, אך הוא הוסיף ואמר, כי מטרתה היחידה של מולדתו היא השלום בעולם. וזה לא מעט. הזוכרים את הופעתו הראשונה של פאול איבנוביץ' ירשוב בתל אביב לפני שנתיים (במלאת 31 שנה למהפכת אוקטובר) יעידו, כי הוא אמר הפעם הרבה... או לפני שנתיים, באולם המקושט של "הבימה", באו המונים וחילו מתוך צפיה רבה לדברו. נאמו לפניו רבים, בניניהם שר החינוך לשעבר ונציגה של ישראל ברוסיה כיום; העלו על גס את רוסיה, את הידידות של ישראל לרוסיה, את תפקידי הליגה לידידות וכו'. וכאשר ל-בסוף נטל ירשוב את רשות הדיבור (המס-פר האחרון של הרפרטואר באותו ערב והכל קיוו כי כאן "המסמר") קם הקהל על רגליו והריע לכבודו. ואו הוציא ירשוב מכיסו פתק נייר והקריא ממנו כמה משפ-טים על... הישיג הקולחוני והמשק של האדם הרוסי... אכן, הפעם, השנה, היה זה כמעט "אני מאמין" פוליטי. ולמעשה צדק ירשוב. למה לחזור על דבריהם של האח-רים, שקדמו לו (חוץ, שרה) ואשר כבר דיברו על ישראל והקולחוניזם שלה ועל "השלום בעולם, שיכון רק כדי למנוע רגשי מהפכת אוקטובר יתנופף עליו מקצה עד קצהו..."?

מקי אומרת, בת'אבון!

שומאל מיקוניס, המהנדס בעל המצח הגבוה, בנו של חסיד שהיה למוכרי מק"י, חזר מהבראתו ברומניה והביא עמו לא רק כוחות גופניים מתחדשים, אלא גם אוצר של גילויים מעניינים על הנעשה מאחורי מסך הברזל. מסתבר מדבריו שה-מסך הורד למעשה רק כדי למנוע רגשי קנאה בלב ההמונים המתענים במשטר של צנע קפיטליסטי.

בחיפה, למשל, הביע מיקוניס את דעו-תיו בצורת מחזה סוציאליסטי — קוליגרי ב"צ מערכות:

מערכה ראשונה: מנופוליציה, קוקה-קולה, קפוסה ופיאות, ג'וז, טרומפאצ'יסון,